

[From.]

dem, jeg kalder for „reglementembedsmænd“, vi sender derop, altså den slags, der overfor ethvert problem trækker reglementet op af lommen, lægger sin lineal og trækker sine streger. Det går slet ikke. De, som skal derop, må udvælges med den største omhu. Det må være levende mennesker med psykologisk forståelse. De må kunne leve sig ind i grønlændernes tankeverden, så disse kan møde dem med fuld tillid. Deraf følger naturligvis — og det er ligeså vigtigt —, at vi må udstyre disse embedsmænd med de nødvendige beføjelser til i mange tilfælde at kunne handle hurtigt og under eget ansvar. Hvor det er den rette mand, vil det kun virke heldigt, og er det ikke den rette, må han ganske simpelt skiftes ud. Materialet i den danske embedsstand er godt nok; det drejer sig bare om at finde dem, der kan og vil. Jeg tror som sagt, at meget afhænger af, om dette vil lykkes. Staben i Grønlands styrelse er rigtig nok, og jeg har den mest ubetingede tillid til dens chef. Jeg tror, vi er meget heldige med, at nyordningen kommer til verden netop med ham som administrationens øverste leder. Vi har i ham manden med den faste hånd og den store menneskekundskab, og begge dele vil der så vist blive brug for.

Jeg ved, at der også herhjemme er betænkeligheder. Også det forstår jeg, for ingen kan på forhånd sige, hvordan dette vil falde ud. Der er både økonomiske og rent menneskelige interesser på spil, og der vil altid være en vis risiko forbundet med at løse så store opgaver. Lad dem dog i fred, siger man herhjemme, de er lykkelige og tilfredse; hvorfor vil I så absolut påtvinge dem den såkaldte civilisation og kultur med dens tempo og travlhed og nervekomplekser og hvad ved jeg? Det kan lyde så besnærende, men jeg tror nu ikke, denne tankegang kan holde. Der foregår stadig en vis udvikling her i verden på ondt og godt. Man kan lide den, eller man kan ikke lide den, men man må gøre sit bedste for at følge med og holde sig på højde med den eller også simpelthen gå til grunde. Sådan forstår jeg udviklingens ubønhørlige lov. Derfor er spørgsmålet heller ikke, om vi skal lade dem i fred, men vi skal hjælpe dem til at undgå at gå til grunde. Forøvrigt er der vist ingen af dem, der herhjemme stiller grønlændernes tilværelse op som et ideal, der ønsker at bytte med dem.

Der er også nogle, der siger: Hvad koster det? Kan det betales sig? Der er nogle, der har regnet ud, hvad den investerede kapital vil beløbe sig til pr. indbygger i Grønland,

og i al almindelighed er det kun rigtigt at vurdere sådan, men i dette tilfælde må jeg mene, at det både er et økonomisk problem og et spørgsmål om Danmarks pligt, og jeg vil gerne understrege meget kraftigt: der skal tit handles dristigt, når der skal handles stort.

Jeg kan ikke lide at være højtravende, men dette her er nu et nationalt spørgsmål. Det er historie, vi er ved at skrive, og jeg vil håbe, at det blad i Danmarks historie, hvor dette engang står skrevet, må få et sådant indhold, at vi kan være det bekendt overfor dem, der kommer efter os. Vi vil give det grønlandske folk en ærlig chance; det står så til dem selv at tage imod den og udnytte den fordomsfrit i den ånd, hvori den er givet.

Kirstine Ladefoged Jensen: Ved den sidste krig blev Grønland revet ud af en isoleret tilværelse. Grønland er ikke mere en fjern og hemmelighedsfuld afkrog af verden. I stigende grad er verdens opmærksomhed rettet mod denne vældige polarø. For den, der har haft lejlighed til at se Grønland før og efter krigen, er der ingen tvivl om, at der er sket en udvikling deroppe under og efter krigen. Mange grønlændere er vågnet op til at forstå, at der må gennemgribende ændringer til i deres land, men samtidig er de også, i hvert fald de bedste af dem, klar over, at de må som aldrig før føle ansvar og pligt overfor det samfund, de tilhører.

Knud Rasmussen har engang sagt, at fra det øjeblik den primitive mand har haft sit møde med den såkaldte civiliserede verden, gives der ingen vej tilbage. I de ca. 230 år Danmark har øvet sin kolonisationsvirksomhed i Grønland, har grønlænderne i stadig stigende grad mødt den civiliserede verden.

Vi har prøvet på at skærme og hjælpe grønlænderne mod de mest skadelige virkninger, der kunne komme ud af dette møde, ved at lukke Grønland, men Grønland som et lukket land i fremtiden vil være en umulighed. Grønland, der i forvejen havde ligget stille og fredeligt hen fjernt fra verdens storme, blev ramt af virkningerne fra krigens malstrøm, og det blev en del af den kæmpende og lidende verden, hvad naturligvis måtte medføre, at menneskene deroppe var anderledes, da freden kom og vi fik forbindelse med dem.

Grønlænderne er ikke klar over, hvad et moderne civiliseret samfund er. De har i hvert fald ikke rigtig lært at forstå værdien af solidaritet i medgang og modgang, det,